

Hoe het begon

De eerste schoen

Op een vroege ochtend aan het eind van de zomer fietste Rozemarijn Bliss door de stille straten van Rampenburg, met in haar fietsmandje een geopende blauwe weckpot.

Zo vroeg in de ochtend waren er maar weinig mensen wakker, laat staan een doodnormaal meisje van dertien. Maar Rozemarijn Bliss was dan misschien een meisje van dertien, doodnormaal was ze allerminst. Ze was een officiële Bliss-bakker en er was werk aan de winkel.

Terwijl Roos door de ochtendmist fietste, zweefden de eerste sprankelende sliertjes daglicht de weckpot in. Daar kronkelden ze om elkaar heen en kleefden ze vast aan het slijmerige goedje dat aan de binnenkant van de pot zat. Tegen de tijd dat Roos boven aan de Mussenheuvel was, zat de weckpot zó vol met licht dat het net een schijnwerper leek.

Op de lege parkeerplaats van De Cowboyhoed Autoreparaties en Donuts stapte ze van haar fiets en deed ze het deksel op de weckpot. Er hing een heerlijke geur van versgebakken, warme donuts in de lucht, hoewel het zo vroeg was dat er nog niemand op kon zijn.

Vandaar ook dat Roos zowat de weckpot uit haar handen liet vallen toen de deur van de garage openging, onder luid gerinkel van de deurbel.

Devin 't Hoed stapte naar buiten, terwijl hij zijn vieze handen afveegde aan zijn spijkerbroek en aan een T-shirt dat ooit wit moest zijn geweest. 'Hoi, Roos!' riep hij. 'Wat heb je daar?' Sinds kort liet hij zijn korenblonde haar groeien, en het krulde over de puntjes van zijn oren. Met de opkomende zon achter hem leek hij daardoor net een engel.

'Dit is... eh... een soort ruimtelantaarn die Dille in Parijs gekocht heeft.' Roos stopte de gloeiende pot snel in haar rugzak voordat Devin hem beter kon bekijken. 'Maar nu de zon op is, heb ik hem niet meer nodig.'

Het eerste ochtendlicht was een van de magische ingrediënten van de Wuif-de-regen-weg-wafels die op de planning stonden voor vandaag, maar dat kon Roos natuurlijk niet aan Devin vertellen. Want hoewel ze de afgelopen week veel samen door het park hadden gefietst, en thee hadden gedronken bij Thee & Taartjes, en Devin boven aan het lijstje stond van mogelijke toekomstige echtgenoten, bleef hij de zoon van een automonteur die een voorliefde had voor vette donuts. Hij was geen Bliss, en dus moesten de geheimen over de toverbakkerij van haar familie voor hem verborgen blijven.

‘Een lantaarn? Vet, zeg!’ Daarna liep hij naar Roos en gaf haar een kus op haar wang. ‘Hoi.’

‘Hoi,’ fluisterde Roos terug, met een lach zo stralend dat de sonde op Mars hem waarschijnlijk kon zien. ‘Waarom ben jij zo vroeg op? Kun je niet slapen? Zal ik iets voor je bakken waar je slaperig van wordt? Ik doe het meteen, hoor!’

Devin legde zijn hand op haar arm. ‘Ik wilde alleen nog even aan mijn brommer werken voordat de eerste klanten komen.’ Hij streek de haren uit zijn ogen en keek haar lachend aan. ‘Sinds de bakkerij van jouw familie weer geopend is, gaat alles prima. Maak je maar geen zorgen, Roos.’

Alles gaat inderdaad prima, probeerde Roos zichzelf gerust te stellen. Geniet ervan, Roos!

Maar een stemmetje in haar achterhoofd bezorgde haar een naar gevoel diep vanbinnen. Het stemmetje beweerde: dit kan niet goed blijven gaan. Na alle vervelende dingen die waren gebeurd sinds het magische receptenboek van de familie gestolen was, dacht Roos dat er vast wel weer iets zou gebeuren wat roet in het eten zou gooien. En dat haar gemene tante Lilian degene was die dat zou doen. Hoe hard Roos ook probeerde om echt gelukkig te zijn en te genieten, ze kon het briefje dat ze op haar dertiende verjaardag gekregen had maar niet vergeten.

TOT GAUW, LIEFS L.

‘Hé, je bibbert helemaal!’ zei Devin. ‘Hier, neem mijn trui maar.’ Hij bracht zijn handen naar de zoom, maar realiseerde zich toen dat hij helemaal geen trui aanhad. ‘Hmm. Hier, neem mijn T-shirt maar!’

Roos bloosde tot aan haar haarwortels toen hij zijn besmeurde shirt over zijn hoofd wilde trekken. ‘Je kunt je kleren misschien beter aanhouden.’

‘Goed idee.’ Hij duwde zijn handen in zijn broekzakken en wiebelde heen en weer op zijn voeten. ‘Heb je zin om straks naar de film te gaan? In het Rampenburg-Odeon draait een sciencefictionmusical: *Alien Aria Armageddon*. Als je van dat soort dingen houdt, tenminste.’

‘Lijkt me hartstikke leuk,’ zei Roos.

Daarna zeiden ze gedag. Roos suisde op de fiets van de Mussenheuvel af met het gevoel alsof ze een heel bord als-de-windwafels op had.

In de tien minuten die Roos erover deed om naar huis terug te fietsen, dacht ze voor het eerst in dagen geen seconde aan tante Lilian of aan die boeven van het Internationaal Genootschap van de Deegroller.

Ze had een afspraakje.

Neuriënd liep Roos even later door de klapdeurtjes de keuken van Bakkerij Bliss binnen.

Haar moeder Dottie stond boven het hakblok een enorme schaal bakkersroom te kloppen. Haar krullende, zwarte haar was bedekt met een laagje witte bloem, en haar schort zat vol met vingerafdrukken van chocola. In de warme keuken rook het heerlijk naar bosbessenmuffins en plakkerige kaneelbroodjes en boterzachte scones.

‘Hallo, schat, ben je er weer?’ zei Dottie, terwijl ze Roos een dikke zoen op haar hoofd gaf. ‘Hoe ging het verzamelen?’

Roos klopte even op de rugzak waar de pot in zat. Daarna

greep ze de hand van haar moeder om die hoog in de lucht te houden en als een ballerina in een roze korte broek een rondje te draaien.

‘Zo te zien ben je in ieder geval bij De Cowboyhoed geweest,’ merkte Dottie op, waarna ze weer verderging met kloppen.

‘Wie weet!’ riep Roos, die inmiddels naar de grote inloopkoelkast was gelopen. Een verborgen deurkruk gaf toegang tot de geheime kelder onder de bakkerij, waar Roos de weckpot op de plank naast de andere magische ingrediënten zette. Toen ze de keuken weer in liep, merkte ze haar zusje pas op.

Leintje stond op haar tenen op een krukje naast Dottie, met een flanellen overhemd van Tijm om haar nek bij wijze van schort. Ze was zó geconcentreerd bezig met het uitrollen van het koekjesdeeg, dat het puntje van haar tong tussen haar lippen uit stak.

‘Zo is ze de hele ochtend al bezig,’ zei Dottie zachtjes. ‘Ik heb een kind van vier nog nooit zo hard zien werken. Ze doet alles wat ik van haar vraag... zelfs de afwas!’ Ze draaide zich om en keek zoekend om zich heen. ‘Als ik nu maar eens wist waar ze alles gelaten had.’

Roos fronste haar wenkbrauwen. Leintje hield er absoluut niet van als iemand zei wat ze moest doen. Maar waarom was ze dan nu opeens zo behulpzaam? Al die vage twijfels en zorgen die de kus van Devin uit haar hoofd had gebannen, kwamen weer naar boven.

Roos besloot zelf maar eens goed op te letten om te zien wat er met Leintje aan de hand kon zijn. Dottie vroeg aan Leintje of ze met de koekjesvormen tien hondjes en twaalf

poesjes wilde maken, en nog geen minuut later lagen ze in het gelid op een ingevette bakplaat, en was er nauwelijks deeg over. Roos deed ook mee: ze vroeg Leintje om een paar schone beslagkommen en voordat ze met haar ogen kon knippen stonden er zes kommen op het aanrecht, van klein naar groot, precies zoals Roos dat fijn vond – hoewel ze dat nog nooit aan iemand had verteld.

Leintje sprong in de houding. ‘Wat nog meer?’

Roos keek even bezorgd naar haar moeder, en Dottie keek terug. Was er nu echt iets vreemds aan de hand met haar zusje, of maakten Roos en Dottie zich zorgen om niets?

Opeens kreeg Roos een idee. Een manier om te testen of er echt iets aan de hand was. Ze knielde bij Leintje neer en wees naar het plafond, naar een plek precies boven de grote staande mixer in de hoek. ‘Zie je al die bloem daar?’

Leintjes ogen volgden de vinger van Roos, naar de aangekoekte bloem tegen het plafond. Als de mixer op hoge toeren draaide en je te snel droge ingrediënten toevoegde, dan vloog het alle kanten op, en Roos vergat nogal eens om de mixer een standje lager te zetten.

‘Dat moeten we schoonmaken,’ zei Roos. ‘Anders vallen er straks stukken in het verse beslag.’

Bedachtzaam sabbelde Leintje op haar duim. Zoals normaal.

Haar moeder glimlachte. ‘Mooi. Geen reden om ons zorgen te maken, dus.’

Daarna klom Leintje weer op haar kruk en bladerde ze door het receptenboek dat op het aanrecht lag. Met haar

wijsvinger op de bladzijde keek ze naar wat er geschreven stond. Blijkbaar vond ze niet wat ze zocht, want ze schudde met haar hoofd en likte aan haar vinger om de bladzijde om te slaan, op zoek naar een ander recept.

‘Ik wist helemaal niet dat ze al kon lezen,’ zei Roos tegen haar moeder.

‘Dat kan ze ook niet,’ antwoordde Dottie, toch weer bezorgd.

Opeens klapte Leintje in haar handen en sprong ze van de kruk af, om meteen aan het werk te gaan. Ze smolt wat boter in de magnetron en roerde die door een kom biscuitkruimels heen. Daarmee bedekte ze een bakplaat, om er vervolgens chocoladesnippers, grove pindaas en karamel overheen te gieten. Het ging allemaal zo razendsnel dat Roos pas de kans kreeg om een blik in het kookboek te werpen toen Leintje de geheime kelder in vloog.

‘Kleverige Snicker-cake,’ las ze hardop voor. Ze keek verward om naar Dottie. ‘Een Snicker-reep in taartvorm? Maar waar zou die voor zijn? Dat blijkt niet uit de naam?’ Dottie fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat recept ken ik helemaal niet. Maar ik denk dat we ons nog niet echt zorgen hoeven te maken, hoor.’

Op dat moment kwam Leintje uit de kelder gestrompeld, met een weckpot in haar armen die bijna even groot was als zijzelf. Ze zette de pot neer en veegde haar voorhoofd af met de rug van haar hand. ‘Hèhè,’ zei ze met een diepe zucht. Daarna haalde ze twee handen vol goudgeelgekleurde smurrie uit de pot, die ze over de rest van de ingrediënten uitsmeerde. Het mengsel pruttelde

en plopte wat, waarna het een mooi glad laagje over de taart vormde.

Met open mond keken Roos en Dottie elkaar aan. Het leek erop dat Leintje alles goed had gedaan, en dat betekende dat er dus iets goed fout zat. Wat was hier allemaal aan de hand?

Een kwartier later haalde Leintje de kleverige Snicker-cake uit de oven. Ze sneed er een stukje af en nam een grote hap. De gesmolten chocolade en de biscuitkruimels plakten aan haar wangen.

‘Dat ziet er lekker uit,’ zei Roos met een glimlach. ‘Maar ik had niet echt gevraagd of je een chocoladereepcake wilde maken.’ Ze draaide het deksel op de pot. **KLEFFE HONING VAN DE KLEVERIGE KRUISKRUIDBIJ.**

‘Ik kan me helemaal niet herinneren dat ik die ooit heb gezien,’ zei Dottie peinzend.

Achter hun rug klonk opeens een hard, kleverig, ploppend geluid. Toen ze het nog een keer hoorden, draaiden Roos en haar moeder zich om naar de muur waar de grote staande mixer stond.

Met een kleine stoffer en blik tussen haar tanden geklemd kroop Leintje tegen de muur op. Het ging niet snel, vanwege het plakken, en ze liet een stroopachtig spoor achter, maar het duurde niet lang voordat ze hoog genoeg was om met onhandige bewegingen de oude bloem met de stoffer van het plafond te vegen. Ze ving de rotzooi op in het blik dat ze boven haar hoofd wist te houden.

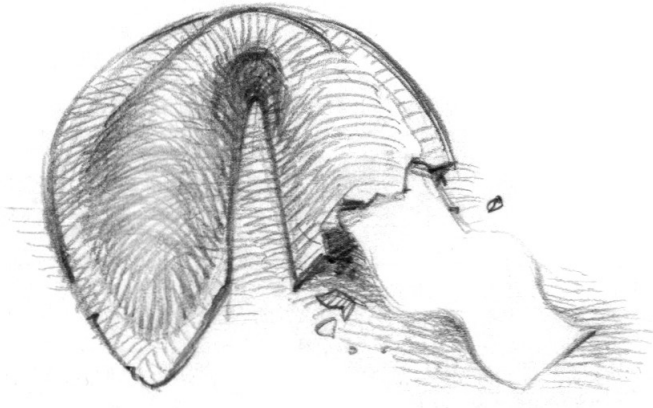
‘Ik weet nog niet eens hoe je dat moet doen,’ merkte Dottie bedenkelijk op.

Op dat moment verloor Leintje een schoen, die met een onheilspellende dreun in de lege mengkom van de mixer onder haar terechtkwam.

Met een heel bezorgde uitdrukking op haar gezicht keek Dottie naar Roos.

‘Mag ik me nú dan eindelijk zorgen maken?’ vroeg Roos.

Een koekje van andermans deeg

‘Lieve schat, kom alsjeblieft naar beneden!’ riep Dottie uit.
‘Straks doe je jezelf pijn!’

Leintje reageerde helemaal niet. Ze haalde alleen nog een keer uit met de stoffer, om een hardnekkig aangekoekt stukje bloem van het plafond te slaan. Pas daarna klom ze via de muur naar beneden, voorzichtig manoeuvrerend met het volle blik. Iedere stap maakte het geluid van een zuignap die loskwam.

Ze waggelde naar de vuilnisbak om het blik te legen, om vervolgens weer in de houding te springen, alsof ze een brave soldaat was.

Dottie sloeg snel haar armen stevig om Leintje heen. ‘Wil je alsjeblieft nóóit meer tegen de muren op klimmen?’

‘Niet zonder parachute, in ieder geval,’ voegde Roos eraan toe. Ze had haar zusje ook nooit moeten vragen om zoiets gevaarlijks te doen, maar als ze het niet had ge-

daan, dan waren ze er nooit achter gekomen dat er nog een veel groter gevaar schuilde: namelijk dat Leintje betoverd was!

Maar hoe? En door wie?

‘Wat nu?’ vroeg Leintje. Haar woorden gingen bijna verloren in het grote schort van Dottie.

‘Kun je ons vertellen wat je de afgelopen dagen precies hebt gedaan?’ vroeg Roos aan haar zusje.

‘Ayeaye!’ riep Leintje uit. Ze rende met open armen naar de muur toe. ‘Ik ben tegen de muur op geklommen, steeds hoger en hoger en hoger, en toen heb ik alles schoongemaakt. Precies zoals jij had gezegd!’

‘Daarvóór nog,’ verduidelijkte Roos.

Leintje rende weer naar het aanrecht, waar ze op haar kruk klom en net begon te doen alsof ze deeg stond te rollen. Daarna deed ze net alsof ze een kraan open- en dichtdraaide. ‘Ik heb geholpen met bakken en ik heb afgewassen!’ Ze sprong met zulk enthousiasme van de kruk af, dat haar schoen door de lucht vloog en bij de andere schoen in de mengkom van de staande mixer belandde. Op haar sokken glibberde ze de keuken door. ‘Ik heb Tijn laten zien hoe hij zijn armen dik moet maken.’ Ze stopte een arm achter haar rug, terwijl ze met de andere in razend tempo tien push-ups deed. ‘Je bent een echte fitnessfanaat, *mi hermana*,’ aapte ze de stem van Tijn na. ‘Misschien moet jij maar mijn trainer worden.’

Vervolgens vloog Leintje de klapdeurtjes door, naar de winkel aan de voorkant. ‘Ik heb papa geholpen de stoelen klaar te zetten!’ Ze danste langs de tafeltjes. ‘En daarvóór heb ik iets met Dille gedaan!’